

armolinne! Nüüd wast naán, et üks Peästja taewas ellab, kes häddaliste järrele kutab ja weel pattustele armolinne on! — Otse selle wiimse sanna järrele astus kirtiko õp- petaja tüppa. Perremees kargas järsko püsti, sest et temmal olli ikka weel walle häbbi, omma kahhetsemisse meelt ühhe wõdra mehhele üllesnäidata. Sesamma teine sai hirmo täis kui näggi sedda luggu, mis seäl hertsikus olli: keige tarwilistest ello asuist eunamiste tühhi tubba; neid isä olli puhhos kõrtsis nahka pannud; naene omma wallo näoga, kes ei sonud muud kui tihkuma; pool paljad lapsed omma nälja läbbi ärrakuunud ihhoga. Need kih- watasid meest keigeennamiste. Astus siis isä ette ja ütles: „Sinna olled ammeti mees olnud; kehha polest näikse ikka weel kaunis joukas loom olla, kuidas olled om- meti selle hirmsa põlwe sisse sanud? Kas olled kül iol Zummala pühha kutsmissse peäle ka sest polest kuulnud, et piddid naese ja laste eest truiste hoolt kandma? Olled

ehk keik omma joudo kõrtsis ärraraijanud? Walla omma süddant tõssisel wiisil minno wasto wälja. Kuidas luggu sinoga diete on ja mis patto sü peäle olled keigeenna- miste heitnud? Käki julgeste keik minno wasto ülles. Ehk saan sinnule ja perrele abbi tehha.“ Mees sejis seäl tük aega ei lausund sannagi. Wimaks löi kahhe käega wasto omma palle otsa, langes põlwili mahha ja hüdis waluste: „Ollen üks ärranetud pattune jummalafartmata loom! Kas se Pühha seäl üllewel ial saab minno peäle hallastama?“ Ei sanud mitte sanno ennast suust üllesonda, muud kui silmad jooksid sortinal wet. Siis hakkas teine halle- meletinne mees temma käest kinni, tõstis tedda ülles ja ütles pehme sannade ja heälega: „Waigista omma mele ärrabeitmist. Keik jouab weel teist wiisi ja parremaks sada, kui isse agga parremaks saad. Hakkas nüüd lotust sinno pärrast wõtma, sest et kuulsin sinno allandlikkuid kahhetsemisse sanno. Kui need agga ni usna tõssised olleksid, et pühha